

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **P.K.**

skazanego za czyn z art. 586 k.s.h. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2023 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt II K 361/21,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
rozstrzygnięć o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt II K 361/21, P.K. został uznany za winnego czynu z art. 586 k.s.h., za który wymierzono mu karę 300 stawek dziennych

grzywny, po 20 zł każda (pkt I) oraz trzech czynów z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j.: Dz. U. 2023, poz. 120). Za każdy z tych czynów wymierzono mu kary 100 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda (pkt II-IV). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono P.K. karę 500 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda (pkt V). Wyrok nakazowy zawierał także rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt VI).

Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 21 stycznia 2022 r., w związku z cofnięciem wniesionych od niego sprzeciwów (sprzeciwy k. 530, 541, 544, cofnięcie k. 587).

Kasację od tego wyroku nakazowego w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na korzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył ww. wyrok nakazowy w części – co do rozstrzygnięcia o karze i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego P.K. w postępowaniu nakazowym za przypisany mu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku czyn z art. 586 k.s.h. kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych oraz wymierzeniu kary łącznej grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, w sytuacji gdy wskazany przepis dopuszcza orzeczenie kary grzywny w maksymalnej wysokości do 200 stawek dziennych albo 200.000 złotych, tj. powyżej górnej granicy określonej w tym przepisie, co odnosi się zarówno do kar jednostkowych, orzekanych za poszczególne przestępstwa, jak również do wymierzanej wyrokiem nakazowym kary łącznej”. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w powyższym zakresie wymienionemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma Prokurator Generalny, że doszło w tej sprawie do rażącego naruszenia art. 502 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z tym przepisem wyrokiem nakazowym można orzec karę ograniczenia wolności lub grzywnę w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych. Tymczasem za czyn z art. 586 k.s.h. (pkt I.) Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu karę grzywnę

w wysokości 300 stawek dziennych. Kara ta, podobnie jak orzeczona wyrokiem nakazowym kara łączna w wysokości 500 stawek dziennych grzywny (pkt V.), została wymierzona powyżej górnej granicy określonej w art. 502 § 1 k.p.k.

Wymierzenie kary grzywny powyżej granicy, o której mowa w art. 502 § 1 k.p.k., stanowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 2022 r., IV KK 639/21; z dnia 25 lutego 2022 r., III KK 514/21; z dnia 30 czerwca 2020 r., IV KK 158/20). Ten wpływ uwidacznia się w tym, że skazany ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie, w odniesieniu do okoliczności tej sprawy – zbyt surową. Sąd Najwyższy konsekwentnie i słusznie wskazuje, że określony w art. 502 § 1 k.p.k. górny pułap grzywny dotyczy nie tylko kar jednostkowych orzekanych w takim wyroku, ale także kary łącznej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 czerwca 2021 r., I KK 71/21; z dnia 11 kwietnia 2018 r., IV KK 115/18; z dnia 29 stycznia 2014 r., IV KK 436/13).

Sąd Najwyższy – zgodnie z wnioskiem zawartym w kasacji i wskazanym przez Prokuratora Generalnego zakresem zaskarżenia – uchylił wyrok nakazowy w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze co do wszystkich objętych tym wyrokiem czynów, co skutkuje także uchyleniem kary łącznej. Prokurator Generalny określił zakres zaskarżenia jako „w części – co do rozstrzygnięcia o karze”, nie wskazując, że skarży wyrok nakazowy wyłącznie w zakresie rozstrzygnięcia o karze za czyn przypisany w jego punkcie I. Jednocześnie wnioskował o uchylenie wyroku nakazowego w „zaskarżonej części” i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Sąd Najwyższy dostrzega, że sam zarzut kasacyjny odnosi się do rozstrzygnięcia o karze za czyn przypisany w punkcie I. wyroku nakazowego oraz do rozstrzygnięcia o karze łącznej (punkt V.). Jednak ze względów sprawiedliwościowych, w celu zapewnienia Sądowi ponownie rozpoznającemu sprawę swobody ukształtowania nie tylko kary jednostkowej za czyn zakwalifikowany z art. 586 k.s.h., ale również kary łącznej za wszystkie czyny przypisane wyrokiem nakazowym, należało uchylić zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem zawartym w kasacji.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

(TM)

[f.n]

